

Пето съобщение

Да получаваме благодат върху благодат за възцаряването на благодатта в нас, така че да можем да царуваме в живота и да се превърнем в Божията поема, Новият Ерусалим, като окончателният и завършен продукт на Божията благодат в Божията икономика

Пасажи от Писанията: Римл. 5:17, 21; Йн. 1:16; Евр. 4:16; Бит. 6:8; Откр. 22:21

I. Всеки ден и всеки миг трябва да приемаме Господа като благодат върху благодат, като изобилието на благодатта, за наше наслаждение, така че благодатта да може да царува в нас, за да можем ние да царуваме в живота—Йн. 1:16; Римл. 5:17, 21:

А. „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат за навременна помощ.—Евр. 4:16:

1. Несъмнено престолът в този стих е Божият престол, който се намира на небесата (Откр. 4:2). Божият престол е престолът на властта по отношение на цялата вселена (Дан. 7:9; Откр. 5:1), но спрямо нас, вярващите, той се превръща в престолът на благодатта, символизиран от капака на изкуплението (престола на милостта) в Пресвятото място (Изд. 25:17, 21; Пс. 80:1). Този престол е престолът на Бога и на Агнето (Откр. 22:1).

2. Как можем да пристъпваме към престола на Бога и на Агнето, Христос, намиращ се на небето, докато самите ние живеем на земята? Тайната на това е нашият дух, споменат в Евреи 4:12. Самият Христос, Който седи на престола на небето (Римл. 8:34), сега се намира в нас (10-ти стих), тоест в нашия дух (2 Тим. 4:22), където се намира Божието обиталище (Еф. 2:22).

3. Във Ветил, в Божия дом, в Божието обиталище, което е небесната врата, Христос е стълбата, свързваща земята с небето, привещаща небето на земята (Бит. 28:12-17; Йн. 1:51). Тъй като днес нашият дух е мястото на Божието обиталище, той е небесната порта; в него Христос е стълбата, която свързва нас, хората на земята, с небето, и привеща небето към нас. Затова винаги, когато се обръщаме към духа си, ние влизаме през небесната порта и се докосваме до престола на благодатта на небето чрез Христос като небесната стълба.

Б. Самият Господ е престолът на славата и престолът на благодатта (Ис. 22:23; Евр. 4:16). Когато позволяваме на благодатта да царува в нас, тя се възцарява в нас като Божието управляващо присъствие за наше наслаждение (Езек. 1:22, 26), за да можем да царуваме в живота (Римл. 5:17, 21).

II. Главната цел на летописа в Битие не е да ни покаже падението, а да ни покаже какво може да извърши Божията благодат за падналите хора:

А. Бог показва на Ной истинската ситуация на покварената епоха, в която живееше той—Бит. 6:3, 5, 11, 13; Мт. 24:37-39; 2 Тим. 3:1-3:

1. В крайна сметка човекът падна до такава степен, че напълно се превърна в плът (Бит. 6:3). Най-силният и най-зъл враг на Бога е нашата плът. Тя е напълно и абсолютно омразна на Бога.

2. В Стария Завет Амалик типизира плътта, представляваща съвкупността на падналият стар човек. Войната между Амалик и Израил типизира конфликта между плътта и Духа във вярващите—Изд. 17:8-16; Гал. 5:16-17:

а. Фактът, че Бог води непрестанна война с Амалик, показва, че Бог мрази плътта и иска да я премахне—Изд. 17:16; Гал. 5:17.

б. Плътта не може да бъде променена или подобрена. Затова трябва да не забравяме, че плътта винаги е с нас—Римл. 13:14; Гал. 5:16.

- в. Бог мрази плътта по същия начин, по който Той мрази Сатана; Той иска да унищожи плътта по същия начин, по който Той иска да унищожи Сатана—Изх. 17:16; Втзк. 25:17-19; 1 Царе 15:2-3.
  - г. Ние воюваме против Амалик чрез ходатайстващия Христос и чрез воюващия Дух. Мойсей, който издигаше ръката си на планинския връх, типизира възнесения Христос, Който ходатайства на небесата. Воюващият срещу Амалик Исус Навин типизира вътрешнообитаващият Дух, Който воюва срещу плътта—Изх. 17:9, 11, 13; Римл. 8:34; Евр. 7:25; Гал. 5:17.
  - д. В битката срещу Амалик трябва да съдействаме на Господа чрез молитва, за да бъдем едно с ходатайстващия Христос (Римл. 8:34), и чрез умъртвяването на плътта, за да бъдем едно с воюващия Дух (Лк. 18:1; 1 Сол. 5:17; Римл. 8:13; Гал. 5:16-17, 24). Бог е решил непрестанно да воюва срещу плътта, докато не изличи напълно спомена за нея под небето (Изх. 17:14).
- Б. В Битие 6:8 се казва: „А Ной намери благоволение [благодат] пред Господа“:
1. Плътта е шедьовърът на Сатана и представлява „залата за събрание“ на Сатана, греха и смъртта. Благодатта е Самият Бог, на Когото се наслаждаваме, и Който ни помага да се борим с плътта.
  2. Плътта е самото присъствие на Сатана, а благодатта е самото присъствие на Бога. За да можем да противостоим на присъствието на Сатана, ние се нуждаем от присъствието на Бога.
  3. Когато Сатана е правил всичко по силите си да навреди на църквата, винаги е имало хора, които са намирали благодат пред Бога и са обръщали епохата—вж. Дан. 1:8; 9:23; 10:11, 19:
    - а. Благодатта е Самият Бог, Божието присъствие, на което ние се наслаждаваме, и което е всичко за нас и върши всичко в нас, чрез нас и за нас—Йн. 1:14, 16-17; Откр. 22:21.
    - б. Ние се наслаждаваме на благодатта на Господ Исус Христос като на божественото снабдяване на Триединния Бог чрез упражняването на нашия човешки дух—Евр. 10:29б; Гал. 6:18; Фил. 4:23; Филим. 25; 2 Тим. 4:22.
    - в. Божието слово е словото на благодатта—Деян. 20:32; Кол. 3:16; вж. Ер. 15:16.
    - г. Ние преживяваме преминалия през процес Триединен Бог като благодатта на живота, когато се събираме със светиите на почвата на единството—Пс. 133:3; 1 Петр. 3:7; Деян. 4:33; 11:23.
    - д. Ние можем да преживяваме Господа като нашата нарастваща и вседостатъчна благодат сред страданията и изпитанията—2 Кор. 12:9.
    - е. Трябва да се трудим за Господа в силата на Неговата благодат—1 Кор. 15:10, 58; 3:10, 12а.
    - ж. Чрез силата на благодатта, чрез мощта на благодатта и чрез живота на благодатта ние можем да сме прави спрямо Бога и един към друг. Обективната праведност води до благодат, а благодатта произвежда субективната праведност—Евр. 11:7; Римл. 5:17, 21.
- В. Бог даде на Ной едно всесъдържащо откровение, откровението за построяването на ковчега; това беше начинът, по който Бог щеше да сложи край на покварения род за въвеждането на една нова епоха. Работата на Ной промени епохата—1 Кор. 2:9; 2 Кор. 6:1; Мт. 16:18; 1 Кор. 3:12:
1. Ковчегът е праобраз на Христос (1 Петр. 3:20-21), но не само на индивидуалния Христос, но и на корпоративния Христос, църквата, която е Тялото Христово и новият човек за завършването на Новия Ерусалим (Мт. 16:18; 1 Кор. 12:12; Еф. 2:15-16; Кол. 3:10-11; Откр. 21:2).

2. Да строим ковчега, означава да изграждаме Христос като благодат в преживяванията си с цел изграждането на корпоративния Христос, църквата, като Тялото Христово (1 Кор. 12:12; Еф. 4:11-16). Това означава да изработваме спасението си, за да бъдем спасени от Божия съд над това нечестиво и извратено поколение и да бъдем въведени в една нова епоха – епохата на хилядолетието (Фил. 2:12-16; Евр. 11:7; Мт. 24:37-39; Лк. 17:26-27).

III. Завършеният и окончателен продукт на Божията благодат в Божията икономика е Тялото Христово като Божията поема, която е Новият Ерусалим като завършеността на Божията праведност в новото небе и новата земя. Богатствата на Самия Бог за наше наслаждение надхвърлят всички граници и ще бъдат представени за вечността—Еф. 2:7-10; 2 Петр. 3:13; Откр. 22:21.